

טלאים / עוז דרורי

טלאים קטנים בתלאות הדרך
גורמים לי לחשוב במדויק על בערך,
על כל אות שנפלה כמו רעם
על כל טלאי שהדבקנו אי פעם.
מכל הזיכרונות המונחים על המדף
הפכה יום אחד את עצמה לדף.
ובנימי השורות זלגו אותיות
שחורות, מלוחות,
מרוחות, מעוכות.
רק בקרן זוית תלת מימדית
ניתן היה לראות שבכית.
ובכל פעם לפתוח דף חלק
למלא אותו ברגש מודחק
כמו ללא הזדהות אמיתית
כמו ממרחק,
לגרום לשמיים רכים
להוליד ברק.
קנקן תה אדום מהביל
מוגש לשולחן.
לא נביט במזיגה ארוכה וכואבת
לא נבהיל את הזמן.
רק שקט,
משמעות,
אהבה,
וביננו...
כולנו מורכבים מטלאים של עצמנו.